

## บทที่ 5

### การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ซึ่งจะกล่าวตามลำดับ

#### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับบุคลิกภาพทางด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาประเภททีมชาย กับประเภททีมหญิงที่เป็นผู้เล่นตัวจริง และผู้เล่นตัวสำรอง

2. เพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาประเภททีมชายและประเภททีมหญิง ที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชายกับผู้เล่นตัวสำรองชาย ผู้เล่นตัวจริงหญิงกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง และผู้เล่นตัวจริงชายกับผู้เล่นตัวจริงหญิง ผู้เล่นตัวสำรองชายกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง

#### สมมติฐานของการวิจัย

1. นักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชายกับผู้เล่นตัวสำรองชาย และผู้เล่นตัวจริงหญิงกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีบุคลิกภาพทางด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

2. นักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชายกับผู้เล่นตัวจริงหญิง และผู้เล่นตัวสำรองชายกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีบุคลิกภาพทางด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาและด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

## วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา จำนวน 20 โรงเรียน เป็นนักกีฬาประเภททีม จำนวน 1,173 คน

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา 12 โรงเรียน จำนวน 816 คน โดยการสุ่มโรงเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริง ประกอบด้วยนักกีฬาผู้ชาย จำนวน 302 คน และนักกีฬาผู้หญิง จำนวน 136 คน
2. กลุ่มนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวสำรองประกอบด้วยนักกีฬาผู้ชาย จำนวน 256 คน และนักกีฬาผู้หญิง จำนวน 122 คน

## เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการศึกษาจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

**ตอนที่ 1** แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสำรวจรายการ (Check List)

**ตอนที่ 2** แบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ จำนวน 53 ข้อ ดังนี้

2.1 ด้านความวิตกกังวล จำนวน 18 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 2.56 – 8.25 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.894

2.2 ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา จำนวน 18 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 1.93 – 5.22 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.889

2.3 ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 2.85 – 7.81 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.852

2.4 แบบสอบถามเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่น 0.877

### การสร้างเครื่องมือ

คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง(Construct Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย 2 นักกีฬาประเภททีม จำนวน 66 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นที่ถ่วงน้ำหนักเท่ากับ .877

### การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดสงขลา ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ ผู้บริหาร โรงเรียน ผู้ฝึกสอนกีฬา ในการใช้แบบสอบถามบุคลิกภาพกับนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดสงขลา โดยผู้วิจัยได้ไปติดต่อด้วยตนเอง
2. ประสานงานกับผู้ฝึกสอนกีฬาของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในการใช้แบบสอบถามบุคลิกภาพกับนักกีฬา จำนวน 816 ชุด โดยผู้วิจัยไปประสานงานด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมแบบสอบถามกลับด้วยตนเองตามวันเวลาที่กำหนดไว้ของแต่ละโรงเรียน ได้แบบสอบถามคืนครบทั้ง 816 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืน ไปวิเคราะห์ข้อมูล

### การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามนั้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ
2. แบบสอบถามตอนที่ 2 เปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสงขลา 3 ด้าน วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย ( $\bar{X}$ ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เป็นรายชื่อและรายด้าน ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของแต่ละตัวแปร โดยการทดสอบค่าที (t – test)
3. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเสนอในรูปแบบตารางและการบรรยาย

## สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยการเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสงขลา มีสาระสำคัญดังนี้

1. รายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 816 คน ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 816 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 โดยเป็นนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชาย จำนวน 302 คน ผู้เล่นตัวสำรองชายจำนวน 256 คน ผู้เล่นตัวจริงหญิง จำนวน 136 คน และผู้เล่นตัวสำรองหญิง จำนวน 122 คน

2. บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสงขลา มีบุคลิกภาพโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ( $\bar{X} = 2.846$ ) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาอยู่ในระดับมาก ( $\bar{X} = 2.889$ ) ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ( $\bar{X} = 2.864$ ) ด้านความวิตกกังวลอยู่ในระดับน้อย ( $\bar{X} = 2.212$ ) ตามลำดับ

3. บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีม ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสงขลา มีบุคลิกภาพด้านความวิตกกังวล เกือบทุกประเด็นอยู่ในระดับน้อย ยกเว้นความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตื่นเต้นมากกว่าปกติ เมื่อลงทำการแข่งขันครั้งสำคัญ ๆ อยู่ในระดับมาก ซึ่งมากกว่าประเด็นอื่นๆ ลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา เกือบทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก ยกเว้นลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาเกี่ยวกับ ข้าพเจ้าไม่สามารถฝึกทักษะได้ทันที ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ฝึกสอนช่วยเหลือแนะนำ อยู่ในระดับน้อย ซึ่งน้อยกว่าประเด็นอื่นๆ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกือบทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก ยกเว้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับ ข้าพเจ้าจะใช้เวลาว่างไปฝึกซ้อมกีฬาหรือฝึกตนเองมากกว่าไปหาความบันเทิงหรือยาเสพติด อยู่ในระดับน้อย ซึ่งน้อยกว่าประเด็นอื่นๆ

4. ผลการเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสงขลา จำแนกตามสถานภาพของผู้เล่นและเพศ ของผู้ตอบแบบสอบถามตามสมมติฐานของการวิจัยพบว่า

4.1 นักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชายมีความวิตกกังวลน้อยกว่าผู้เล่นตัวสำรองชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกัน แต่บุคลิกภาพโดยภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 นักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงหญิงกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีความวิตกกังวล ลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และบุคลิกภาพโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน

4.3 นักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชาย มีความวิตกกังวลน้อยกว่าผู้เล่นตัวจริงหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพโดยรวมไม่แตกต่างกัน

4.4 นักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวสำรองชายกับผู้เล่นตัวสำรองหญิงมีความวิตกกังวล ลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพโดยรวมไม่แตกต่างกัน

### การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานตามลำดับ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยการเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสงขลา ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนี้

1.1 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมด้านความวิตกกังวลเกือบทุกประเด็นอยู่ในระดับน้อย ( $\bar{X} = 2.212$ ) ยกเว้น ความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตื่นเต้นมากกว่าปกติ เมื่อลงทำการแข่งขันครั้งสำคัญๆ อยู่ในระดับมาก ซึ่งมากกว่าประเด็นอื่นๆ เพราะความวิตกกังวลเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะส่งเสริมหรือสกัดกั้นการเรียนรู้และการปฏิบัติกิจกรรมอื่นจากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ทำให้ผลของการเล่นกีฬาตกลง หากนักกีฬามีความวิตกกังวลอยู่ในระดับสูงก็จะทำให้ขีดความสามารถในด้านการกีฬาของนักกีฬาค่อนข้างต่ำ จากการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ทางทักษะกีฬา เทคนิค ทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ตลอดจนความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาด้วย หากนักกีฬามีความวิตกกังวลน้อยก็จะทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จมากขึ้น

1.2 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาเกือบทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก ( $\bar{X} = 2.889$ ) ยกเว้นลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาเกี่ยวกับข้าพเจ้าไม่สามารถฝึกทักษะได้ทันที ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ฝึกสอนช่วยเหลือแนะนำอยู่ในระดับน้อย ซึ่งน้อยกว่าประเด็นอื่นๆ เพราะ นักกีฬาที่มีลักษณะนิสัยในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬาที่ดีหรือไม่ดีจะเป็นตัวที่สามารถพยากรณ์ได้ว่านักกีฬาจะมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จสูงหรือต่ำเพียงใด หากนักกีฬาคนใดมีลักษณะนิสัยที่ดีมีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกซ้อมหรือแข่งขันก็จะมีแนวโน้มประสบความสำเร็จสูงกว่านักกีฬาที่มีลักษณะนิสัยและทัศนคติไม่ดี ในการวิจัยครั้งนี้ นักกีฬามีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาอยู่ในระดับสูง

1.3 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกือบทุกประเด็น อยู่ในระดับมาก ( $\bar{X} = 2.864$ ) ยกเว้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวกับ ข้าพเจ้าจะใช้เวลาว่างไปฝึกซ้อม กีฬาหรือฝึกตนเองมากกว่าไปหาความบันเทิงหรือยาเสพติดอยู่ในระดับน้อย ซึ่งน้อยกว่าประเด็น อื่นๆ เพราะแรงจูงใจเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการกระตุ้น ในนักกีฬาแสดงพฤติกรรม ไปสู่จุดมุ่งหมาย เป็นการทำให้ถึงจุดหมายที่ตั้งเอาไว้ซึ่งบางคนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ทำนองเดียวกัน นักกีฬาบางคนมีความพยายามที่จะต้องการชนะความล้มเหลวต่างๆ อดทน ตั้งใจ เอาใจใส่การฝึก ซ้อมหรือแข่งขันเพื่อให้ประสบความสำเร็จและ ตั้งความหวังไว้สูง ขณะที่บางคนไม่ชอบที่จะตั้ง ความหวังเอาไว้พยายามหลีกเลี่ยงความล้มเหลว ขาดความอดทน ไม่เอาใจใส่การฝึกซ้อมและแข่ง ขันเท่าที่ควรในการวิจัยครั้งนี้ นักกีฬามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง

2. จากผลการเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีม ในโรงเรียนระดับ มัธยมศึกษา จังหวัดสงขลา จำแนกตามสภาพของผู้เล่นและเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม ตาม สมมติฐานของการวิจัย พบว่า

2.1 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชาย มีความวิตกกังวล น้อยกว่าผู้เล่นตัวสำรองชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพราะว่า ผู้เล่นตัวสำรองชายมี จิตความสามารถ เทคนิค และทักษะการเล่นกีฬาดีกว่าผู้เล่นตัวจริงชาย ทั้งในการฝึกซ้อมและ แข่งขัน ผู้เล่นตัวสำรองชายมักจะถูกนำมาเปรียบเทียบผลในการเล่นกีฬากับผู้เล่นตัวจริงอยู่เสมอ ทำให้นักกีฬาที่เป็นผู้เล่นตัวสำรองเกิดความกลัว ความหวาดระแวง จนเกิดความท้อถอย เป็นปม ค้อย เพราะ สถานภาพต่ำกว่าผู้เล่นตัวจริงในทีม ซึ่งจะมีผลทางจิตใจของนักกีฬาเป็นอย่างยิ่ง และ จะทำให้เกิดความท้อถอยหมดกำลังใจ เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวังที่เกิดขึ้น นักกีฬาแต่ละคนจึง สนองตอบต่อความผิดหวังแตกต่างกัน บางคนจะตอบสนองความผิดหวังและความล้มเหลวด้วย ความ ก้าวร้าว แยกตัวออกจากสังคม หวาดกลัวและวิตกกังวล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นงนุช มธุรส (2538 : 55-56) ทำการวิจัยเรื่อง “บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีม ด้านความ วิตกกังวล” ผลการวิจัย พบว่า นักกีฬาตัวสำรองจะมีความวิตกกังวลสูงกว่าผู้เล่นตัวจริง เพราะว่า ผู้ฝึกสอนและผู้ร่วมงานให้ความรัก ความเอาใจใส่นักกีฬาไม่เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะนักกีฬาที่เป็น ผู้เล่นตัวสำรอง มักจะถูกมองข้าม ไม่ได้ได้รับความสนใจเท่าที่ควร จากผู้ฝึกสอนและผู้ร่วมงานหรือ แม้แต่เพื่อนภายในทีมด้วยกัน ผู้ฝึกสอนบางคนให้ความใกล้ชิด ความสนใจเฉพาะนักกีฬาที่เป็นผู้เล่นตัวจริงเท่านั้น เมื่อนักกีฬาที่ได้รับความรัก ความเอาใจใส่ไม่เท่ากัน นักกีฬาตัวจริงมักจะได้อภิสิทธิ์ต่างๆ ในทีม หากมีการทำผิดพลาด มักจะได้รับการปกป้องและให้กำลังใจ โดยเฉพาะใน การฝึกซ้อมหรือแข่งขัน ซึ่งต่างจากผู้เล่นตัวสำรอง มักจะถูกตำหนิ และไม่ได้รับการเอาใจใส่ จึงมี

ผลทำให้นักกีฬาคนอื่นๆ เกิดความไม่พอใจ หมดกำลังใจ ที่ไม่ได้รับความยุติธรรมและความเสมอภาคในเรื่องต่างๆ ทำให้นักกีฬาเกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ตามมาและมีความวิตกกังวลมากขึ้น เป็นผลลบทางความสามารถด้านกีฬาลดลง

ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาของนักกีฬาประเภททีมที่ผู้เล่นตัวจริงชายกับผู้เล่นตัวสำรองชาย มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน เพราะนักกีฬาที่ผู้เล่นตัวจริงกับผู้เล่นตัวสำรองมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา การฝึกซ้อมและการแข่งขันใกล้เคียงกัน ผู้เล่นตัวจริงมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา ทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขันที่ดี มีระเบียบวินัย มีการพัฒนาตัวเองอยู่ตลอดเวลาเพื่อตำแหน่งตัวจริงในทีม เช่นเดียวกับผู้เล่นตัวสำรอง ต้องตั้งใจฝึกซ้อมและลงแข่งขัน พยายามเล่นให้ดีเมื่อมีโอกาสได้ลงเล่น และพัฒนาทักษะ เทคนิค ความสามารถในการเล่นให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้ฝึกสอนเลือกเป็นผู้เล่นตัวจริง ดังที่ สืบสาย บุญวิระบุตร (2541 : 26) กล่าวว่า ปัจจุบันนักกีฬามีการเรียนรู้ การพัฒนาความสามารถทางกีฬา โดยการสังเกต การเห็น พยายามเลียนแบบทักษะกีฬา ทั้งการฝึกซ้อมและการแข่งขัน นักกีฬามีโอกาสเท่าเทียมกันได้ และมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาที่ดีขึ้น แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของนนุช มธุรส (2538 : 58) พบว่า กลุ่มนักกีฬาตัวจริงมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาแตกต่างกัน เพราะโดยทั่วไปนักกีฬาตัวจริงมีความสามารถ ประสบความสำเร็จมากกว่า มักจะมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาเป็นคุณสมบัติประจำตัว เช่น การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ มีระเบียบวินัย เกรงครัดต่อหน้าที่ไขว่คว้าหาความรู้ ความชำนาญให้กับตนเอง มีความตั้งใจสูง เป็นต้น จึงทำให้สามารถพัฒนาตนเองให้ได้รับเลือกให้เป็นผู้เล่นตัวจริงตามสายตา ผู้ฝึกสอน

ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาประเภททีมที่ผู้เล่นตัวจริงชายกับผู้เล่นตัวสำรองชาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน เพราะทั้งผู้เล่นตัวจริงชายและผู้เล่นตัวสำรองชาย มีประสบการณ์ทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขันเท่าเทียมกัน ทำให้นักกีฬามีระดับความคาดหวังหรือความทะเยอทะยานสูง และตั้งเป้าหมายไว้สูงด้วย มีโอกาสประสบความสำเร็จได้เหมือนกัน สมบัติ กาญจนกิจ (2542 : 100) กล่าวว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญมากต่อการฝึกซ้อมกีฬาและการแข่งขันกีฬา เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจกับนักกีฬา ย่อมเป็นเหตุผลที่ทำให้นักกีฬาทั้งผู้เล่นตัวจริงและตัวสำรองมีแรงจูงใจที่จะกระตุ้นตัวเองให้ประสบความสำเร็จซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ นนนุช มธุรส (2538 : 52) ที่พบว่า กลุ่มนักกีฬาที่ผู้เล่นตัวจริงชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน เพราะผู้เล่นตัวจริงมีประสบการณ์ในการเล่นและแข่งขันมาก่อน จึงทำให้มีความคาดหวังสูงขึ้น มีแรงจูงใจสูงขึ้น ตรงกันข้ามกับผู้เล่นตัวสำรอง ที่ไม่ค่อยมีประสบการณ์ในการเล่นและแข่งขัน จึงประสบความสำเร็จล้มเหลวทั้งในการฝึกซ้อมและแข่งขัน เช่น ไม่เคยลงเล่นหรือแข่งขันเลย หรือมีการเล่นผิดพลาด ทำให้ทีมแพ้ การถูกตำหนิจากผู้ฝึกสอน ผู้ร่วมงาน และเพื่อน

ร่วมทีม จึงตั้งความหวังไว้ต่ำ ส่งผลให้นักกีฬาที่เป็นผู้เล่นตัวสำรอง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำลงไป ด้วย

2.2 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงหญิงกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน เพราะความวิตกกังวลทั่วไปของนักกีฬามีลักษณะคล้ายคลึงกัน และมีประสบการณ์การฝึกซ้อม การแข่งขันใกล้เคียงกัน อันสืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม เช่น การฝึกซ้อมใกล้เคียงกัน นักกีฬาอยู่ในระดับเดียวกัน มีประสบการณ์ในการแข่งขันไม่แตกต่างกัน จึงทำให้ผู้เล่นทั้งตัวจริงและตัวสำรองมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ธงชัย สุขดี (2532 : 60) ที่พบว่า ความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม ก่อนการแข่งขันไม่แตกต่างกัน เพราะว่า ความวิตกกังวลเป็นลักษณะเฉพาะบุคคลหรือลักษณะทั่วไปของนักกีฬาใกล้เคียงกัน การฝึกซ้อม การแข่งขันเป็นผลให้ไม่แตกต่างกัน ชัดแย้งกับผลการวิจัยของนงนุช มธุรส (2538 : 55) ที่พบว่า ผู้เล่นตัวสำรองมีความวิตกกังวลสูงกว่าผู้เล่นตัวจริง เพราะว่าผู้เล่นตัวสำรองมีความหวาดระแวงในการเล่น กลัวโดนตำหนิจากผู้ฝึกสอน เพื่อนร่วมทีม มีผลทางจิตใจทำให้เกิดท้อถอยหมดกำลังใจ

ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาของนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงหญิงกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน เพราะ ผู้เล่นตัวจริงกับผู้เล่นตัวสำรองมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา การฝึกซ้อม การแข่งขัน การเอาใจใส่ดูแลจากผู้ฝึกสอนเท่าเทียมกัน ทำให้มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาที่ดี เจษฎา เจียรไน (2530 : 69-70) กล่าวว่า นิสัยในการเล่นกีฬาหรือนิสัยในการฝึก อาจจะเป็นตัวพยากรณ์ได้ว่านักกีฬาจะมีแนวโน้มประสบความสำเร็จสูงหรือต่ำเพียงใด หากนักกีฬามีนิสัยและทัศนคติที่ดีต่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน นักกีฬาผู้นั้นย่อมมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จค่อนข้างสูงกว่านักกีฬาที่มีนิสัยและทัศนคติไม่ดี ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของนงนุช มธุรส (2538 : 48) ที่พบว่า กลุ่มนักกีฬาหญิงที่เป็นผู้เล่นตัวจริงและผู้เล่นตัวสำรอง มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาแตกต่างกัน เพราะโดยทั่วไปนักกีฬาที่มีความสามารถและประสบความสำเร็จ มักจะมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาที่ดี มีการฝึกซ้อมสม่ำเสมอ ตรงต่อเวลา มีความพยายาม มีความตั้งใจสูง ทำให้นักกีฬามีการพัฒนาตนเองและถูกเลือกให้เป็นตัวจริง

ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงหญิงกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน เพราะ ผู้เล่นตัวจริงกับผู้เล่นตัวสำรองมีเป้าหมายที่จะกระทำให้ประสบความสำเร็จทั้งในการฝึกซ้อมและแข่งขันผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะเป็นผู้ที่มีความพยายามสูงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุด แมคคิลแลนด์ (McClelland, 1961 อ้างถึงใน สืบสาย บุญวิรุบุตร. 2541 : 106 ) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในด้านการแข่งขันกับมาตรฐานที่ดี



เป็นเป้าหมายที่จะพยายามกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้ถึงระดับมาตรฐาน เป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้ ซึ่งเชื่อว่าบุคคลใดมีแรงจูงใจการทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมายอยู่ในระดับสูง แรงจูงใจนั้นจะ กระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมออกมาทางความคิดและการกระทำ ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ นงนุช มธุรส (2538 : 58) ที่พบว่า กลุ่มนักกีฬาหญิงที่เป็นผู้เล่นตัวสำรอง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน เพราะ ผู้ฝึกสอน ผู้ร่วมงานให้การส่งเสริม การกระตุ้น แนะนำ ให้กำลังใจและชื่นชมในความสามารถของผู้เล่นตัวจริง โดยตลอดและได้รับการยอมรับจากผู้ฝึกสอนและผู้เกี่ยวข้อง

2.3 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชายมีความวิตกกังวลน้อยกว่าผู้เล่นตัวจริงหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพราะ ผลมาจากการพัฒนาการและการเจริญเติบโตมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ นักกีฬาหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมากกว่านักกีฬาชาย เช่น มีหน้าอกใหญ่ขึ้น มีประจำเดือน เป็นต้น ผู้หญิงจะมีความวิตกกังวลมากกว่าผู้ชาย เจษฎา เจียรนะใน (2530 : 12) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนหรือผู้ร่วมงานก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ให้นักกีฬาหญิง เกิดความตึงเครียด หงุดหงิด และวิตกกังวลได้ตลอดเวลา ผู้ฝึกสอนบางคนขาดบุคลิกภาพของผู้ฝึกสอนที่ดีบางประการไป เช่น กล่าวคำไม่สุภาพ การดูค่าการตักเตือนอย่างรุนแรงหรือการถูกเหยียดหยาม ทั้งทางวาจา และท่าทางอันทำให้นักกีฬาเกิดความ กังวล สอดคล้องกับผลการวิจัยของนงนุช มธุรส (2538 : 54) ที่พบว่า บุคลิกภาพของนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงมีความแตกต่างกัน เพราะ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจ ของนักกีฬาหญิงมากกว่านักกีฬาชาย ทำให้มีความวิตกกังวลสูงกว่านักกีฬาชาย แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ อิศรา ลอยเมฆ (2539 : 48) ที่พบว่า นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาของนักกีฬาประเภททีมที่เป็นผู้เล่นตัวจริงชายกับผู้เล่นตัวจริงหญิงไม่แตกต่างกัน เพราะลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬามีการเปลี่ยนแปลงได้ อุปนิสัยของแต่ละคนไม่เหมือนกันและนักกีฬาอยู่ในสภาพแวดล้อมคล้ายกัน เช่น แบบอย่างของรุ่นพี่ พฤติกรรมของเพื่อนร่วมทีม การอบรมสั่งสอนของผู้ฝึกสอน ทำให้ลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา เปลี่ยนไปในทางที่ดี สืบสาย บุญวิโรต (2542 : 26) กล่าวว่า อุปนิสัยของนักกีฬามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีได้ จึงทำให้มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาพัฒนา แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ นงนุช มธุรส (2538 : 58) ที่พบว่า นักกีฬาตัวจริงชายมีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาสูงกว่าผู้เล่นตัวจริงหญิง เพราะนักกีฬาชายและหญิงที่มีอายุอยู่ในช่วงเดียวกันจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด ไม่เหมือนกัน จึงทำให้มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาแตกต่างกัน

ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาประเภททีมเป็นผู้เล่นตัวจริงชาย กับผู้เล่นตัวจริงหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน เพราะนักกีฬาชายมีประสบการณ์ในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน จะมีความมุ่งมั่น มีเป้าหมาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาหรือไฝหาคความสำเร็จในด้านกีฬา สมบัติ กาญจนกิจ (2536 : 101) กล่าวว่า กระบวนการกระตุ้นให้พฤติกรรมไปสู่จุดหมาย แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนด ความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำ มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำหรือปฏิบัติ ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ แต่ขัดแย้งกับ นงนุช มธุรส (2538 : 60) ที่พบว่า นักกีฬาชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักกีฬาหญิง เพราะขีดความสามารถในการเล่นกีฬาและสมรรถภาพทางกาย ความต้องการ ความสนใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาหญิงมีน้อย มีความต้องการด้านอื่นๆ เช่น ต้องการเพื่อนต่างเพศ จึงทำให้มีแรงจูงใจลดน้อยลง

2.4 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมที่ผู้เล่นตัวสำรองชายและผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน เพราะ สภาพความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตัวนักกีฬา เป็นความรู้สึกทางอารมณ์ในลักษณะของความหงุดหงิด เครียดจากสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬา เช่น ความวิตกกังวลเนื่องมาจากการฝึกซ้อม การแข่งขัน พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความวิตกกังวลของนักกีฬา ผู้เล่นตัวสำรองทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง จะมีความวิตกกังวลที่เกี่ยวกับการฝึกซ้อม การแข่งขัน จะไม่อดทน ซึ่งทำให้ผู้เล่นตัวสำรองมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับการวิจัยของเจษฎา เจียรไน (2530 : 12) พบว่า นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงมีความแตกต่างกันในด้านการออกกำลังกายและการแสดงออก นักกีฬาหญิงจะมีความอายไม่กล้าแสดงออก ลักษณะพฤติกรรมของนักกีฬาหญิงมักจะถูกมองข้ามในการร่วมกิจกรรม จึงมีความวิตกกังวลน้อยกว่านักกีฬาชาย

ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาของนักกีฬาประเภททีมที่ผู้เล่นตัวสำรองชายกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน เพราะลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาตัวสำรองทั้งทีมชายและทีมหญิงใกล้เคียงกัน มีการพัฒนา การปรับตัวให้ดียิ่งขึ้น เจษฎา เจียรไน (2530 : 69-70) กล่าวว่า การเริ่มต้นเป็นนักกีฬาด้วยทักษะค่อนข้างต่ำ แต่ด้วยคุณลักษณะประจำตัว ทักษะที่ดี ไม่ท้อถอยต่ออุปสรรคใดๆ ย่อมมีโอกาสประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับผลการวิจัยของนงนุช มธุรส (2538 : 48) ที่พบว่า กลุ่มนักกีฬาชายที่ผู้เล่นตัวสำรอง กับกลุ่มนักกีฬาหญิงที่ผู้เล่นตัวสำรอง มีลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักกีฬาประเภททีมที่ผู้เล่นตัวสำรองชายกับผู้เล่นตัวสำรองหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน เพราะนักกีฬาตัวสำรองชายกับนักกีฬาตัวสำรองหญิง มีความต้องการที่จะเรียนรู้และมีประสบการณ์ด้านการเล่นกีฬาให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ จึงมีแรงจูงใจเป็นสำคัญเพื่อกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมในด้านการกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ดังที่ พรณี ช.เจนจิต (2528 : 268 – 269) กล่าวว่า ความต้องการในสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงต้องอาศัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีความทะเยอทะยาน กระตือรือร้นสูง อดทน จริ่งจิ้ง สอดคล้องกับ ผลการวิจัย

ของนพรัตน์ เอี่ยมอุดม (2529 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับ ผลการวิจัยของ นงนุช มธุรส (2533 : 58) ที่พบว่า กลุ่มนักกีฬาที่อยู่ในสถานภาพของผู้เล่นที่ต่างกันและเพศต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

### ข้อจำกัดของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจมีความคลาดเคลื่อนได้เนื่องจาก

1. ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมเวลาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างได้
2. ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมเวลาอันมีผลไปถึงสภาพจิตวิทยาของนักกีฬาได้
3. ผู้วิจัยได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับ

มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลาเท่านั้น ดังนั้น การนำผลการวิจัยไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ จะทำให้ผลที่แตกต่างไปจากการวิจัยครั้งนี้

4. การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้คำนึงถึงตัวแปรบางอย่างที่เกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม อาชีพของบิดามารดา เพราะตัวแปรเหล่านี้ อาจมีอิทธิพลด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง

### ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากผลการวิจัยการเปรียบเทียบบุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดและการปฏิบัติสำหรับผู้ฝึกสอน ผู้ร่วมงาน ผู้จัดการทีม นักกีฬา ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่สนใจเกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ผู้ฝึกสอน ผู้ร่วมงาน ผู้จัดการทีม ควรให้คำแนะนำ ให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่นักกีฬาอย่างใกล้ชิดและเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นตัวจริงหรือตัวสำรองทั้งทีมชายและทีมหญิงและควรหาทางลดความวิตกกังวลของนักกีฬาในการฝึกซ้อม เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาทีมในด้านต่าง ๆ

2. สำหรับกลุ่มนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลสูง ควรลดความวิตกกังวลในด้านการฝึกซ้อมให้ลดน้อยลง
3. การลดความวิตกกังวลของนักกีฬาควรคำนึงถึงเพศของนักกีฬา โดยเฉพาะนักกีฬาหญิง เพราะนักกีฬาหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่านักกีฬาชาย รวมถึงนักกีฬาตัวสำรองที่มีความวิตกกังวลมากกว่านักกีฬาตัวจริง
4. ควรปลูกฝัง สนับสนุน ส่งเสริมให้นักกีฬามีทัศนคติที่ดี ลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ดี ตั้งแต่แรกเริ่มในการเล่นกีฬาเพื่อประโยชน์ของนักกีฬาและทีม
5. บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมมีความวิตกกังวล ลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวแปรสำคัญทางบุคลิกภาพที่ทำให้ความสามารถของนักกีฬา การพัฒนาลักษณะนิสัย การมีแรงจูงใจไปถึงความสำเร็จในอนาคตของนักกีฬาได้หรือไม่ การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบข้อมูลทางจิตวิทยา เพื่อเป็นประโยชน์กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ร่วมงาน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาสามารถนำไปปฏิบัติและติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ

#### ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบนักกีฬาประเภททีม ด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เฉพาะกีฬาประเภทใดประเภทหนึ่ง
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบนักกีฬาประเภททีม ด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับนักกีฬาเยาวชนทั่วไป ในโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนของรัฐบาล เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนานักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้เกี่ยวข้องและการฝึกกีฬาประเภททีม
3. ควรทำการศึกษาวิจัยนักกีฬาประเภททีมที่อยู่ในช่วงของการแข่งขัน เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลชัดเจนยิ่งขึ้น
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบนักกีฬาประเภททีม ด้านความวิตกกังวล ด้านลักษณะนิสัยในการเล่นกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับบุคลิกภาพด้านอื่นๆ